

SMILJAN TROBIŠ

Biti z veseljem

UVOD

Učiti se pomeni spoznavati in ohranjati. Mnogo avtorjev enači spoznavanje in ljubezen v širšem pomenu besede. Kdor spoznava, ljubi in kdor ljubi, spoznava. Že preprost dokaz za to je, da veliko lažje spoznavamo in spoznamo človeka, ki ga imamo radi, kot tistega, ki ga nimamo. Tudi v šoli se veliko raje učimo predmete, ki jih imamo radi, kot tiste, ki jih ne maramo. Kolikor bolj spoznavamo neko snov, tem bolj jo vzljubimo. Nobeno spoznanje na tem svetu ni popolno. Tudi spoznavati se moramo učiti s spoznavanjem samim. In to se učimo vse življenje. Ko si odgovorimo na katerokoli vprašanje, se spet pojavi množica novih vprašanj. In tako naprej. Nobeno spoznanje ni nikoli dokončano, niti dokončno.

Spoznavanje nas osvobaja lastnih zablod in zmot. Že od nemške klasične filozofije naprej vemo, da človek prihaja bližje resnici preko zmot in da direktne poti k resnici ni. A ne moremo se ustaviti pri filozofiji. Tu so še poezija in druge zvrsti umetnosti, ki so podaljšana roka filozofije. Filozofija je le znanost, ta pa nam ne more odgovoriti na zadnja vprašanja. Tu statudi kultura(umetnost) in religija, ki veliko bolje odgovarjata na naša večna vprašanja, tudi vprašanja večnosti.

BITI V MIRU S SVOJIM NEMIROM

Samo misli, ki nas pomirjajo, so dobre misli. Kadar nas misel vznemirja, gotovo ni od dobrega. Vedno moramo vedeti, da tista misel ni naša misel in se je lahko otresemo ali jo pobijemo z argumenti. Misli prihajajo in gredo – kje bodo jutri? Tudi niso absolutne, ampak delne in relativne in po dialektiki ima vsaka teza svojo antitezo in še celo sintezo dobrega iz obeh.

Ko se pomirjamo, se vračamo k sebi. Mnogo vzvodov je, s katerimi se lahko umirimo. In delati za mir je ena naših najsvetejših nalog. Kako mirna je narava! Od nje se lahko učimo, lahko doživimo, kako so naši nemiri nesmiselni in nenaravni, predvsem pa so produkt človeških interesov, ošabnosti in nečimrnosti.

Vse, kar nas vznemirja, je lahko tudi drugače. Morda pa nimamo prav?

Zgodba resnega, modrega in umirjenega profesorja govori o tem, da mu je prijatelj povedal nekaj tehtnih besed. Odgovoril je: "Priznam, celo življenje sem se motil!" Kakšna ponižnost pred resnico, kakšna veličina človeka! Tako si v notranjih zagatah, ki bi nas rade vznemirjale, lahko rečemo: "Saj ni tako, kot si mislim!"

UČIMO SE

Nekateri učitelji naučijo svoje učence, kako naj se učijo. Učenci spoznajo čudežno formulo: preglej, razdeli, preberi, obnovi, preveri. Sicer poizkušajo in se mnogi učijo na pamet, kar seveda ne more prinesiti pravih rezultatov, pa še zelo mučno in neučinkovito je. Tudi ponavljati mnogi ne znajo. Ko razdelijo snov na enote, bi morali predelati prvo enoto, nato drugo, ponoviti prvo in drugo, predelati tretjo, po principu: 1,2,(1),(2),3,(1),(2),(3),4,(2),(3),(4),5 in tako naprej.

Mnogim študentom zelo pomagajo miselni vzorci. Ti so organizirani po principu delovanja možganov preko ključnih besed in tudi pripomorejo, da se študent uči z razumevanjem. Pomagajo tudi, da se znanje povezuje v mrežo védenja. Točkovanja na izpitih pa tako ali tako potekajo po poznavanju in umeščenju ključnih izrazov.

Učenje v vsakdanjem življenju je večplastno. Leta in leta izkušenj je potrebnih, da človek zavrne svoje mladostne zmote. Neka profesorica klavirja je zahtevala od učencev, naj za nastop najbolj ponavljajo zadnji del skladbe. Vprašali so jo, zakaj ravno ta del, pa je rekla: "Če se boste zmotili na začetku, vam bodo odpustili, da bo le zadnji del dobro izveden!" Tako mladim velikokrat odpustimo njihove zablode, ko pa smo zreli in modrejši, je čas, da se v letih naučimo, kaj se pravi biti človek.

Največji sovražniki učenja so otopelost, zadovoljnost s samim s seboj in ošabnost. Človek, ki misli, da vse ve, je pravo nasprotje genija, ki je poln izkušenj in znanja izjavil: "Vem, da nič ne vem!"

Če učenje pomeni ohranjanje, pomeni tudi pozabljanje. Z učenjem lahko zavrremo mnogo dosedanjih prepričanj, se naučimo novih in to nas osvobaja. V Svetem pismu piše: Resnica vas bo osvobodila. In kje je resnica, če ne v širokem sprejemanju univerzalne ljubezni?

Učenje je ustvarjalen proces in ustvarjanje nam prinaša največjo srečo v življenju. Po ustvarjanju smo podobni stvarniku in če

uporabljamo svoje talente, "gremo v veselje svojega gospoda", kakor piše v Svetem pismu.

Zato je težko razumeti, da se kdo ne bi rad učil. Vzrok je v tem, da se ne zna učiti. A tudi učljivosti se lahko naučimo. Naša radovednost nima meja, ko jo zadovoljujemo, se v nas urejajo misli in umirja duša.

SPROSTITUTEV

Sprostitev pomeni, da vse naše parametre naravnamo na srednjo vrednost. Če skrčimo prst ali če ga popolnoma iztegnemo, ni v fiziološkem položaju, ko pa je, v tem počiva. Cicero je izjavil: "Samo sproščen človek je ustvarjalen in misli mu prihajajo kot blisk." V vsakdanjem življenju poznamo mnogo oblik sproščanja, prave pa so le tiste, ki nam vračajo ravnotežje in notranjo moč.

Še veliko pomembnejša kot telesna pa je notranja sprostitve. Včasih sta povezani, sama notranja sprostitve pa je odvisna od tega, kako rešujemo svoje psihične zadrge in zamere. Rezultati raziskav pravijo, da je za 70% naših notranjih zagat krivo neodpuščanje. Glede na to, da smo ljudje zmotljivi in grešni, lahko kar pričakujemo, da bomo še kdaj prizadeti, če pa bomo znali odpuščati drugim in sebi, bomo z večjim notranjim mirom šli skozi življenje. To je stvar volje. Če skrčimo prst in se odločimo, da ga bomo iztegnili, ko bomo prešteli do deset, ga bomo takrat res iztegnili. In tako je z vsemi našimi dejanji.

Napetost velikokrat izhaja iz prepričanja, da se mora vse zgoditi po naše. Bolje se je prepustiti in vključiti širše faktorje. Če zaupamo, da se bo brez našega prisiljevanja vse zgodilo prav, se že sprostimo. Takrat šele odpadejo naše tesnobe in v nas zapoje narava.

IZROČITEV

Sebe lahko izročimo šele takrat, ko spoznamo, da nimamo s temčesa izgubiti. Zahodnjaki se kar navadimo na zakrčenost in v njej trpimo. Ključno je prepričanje, da mora iti vse po naši volji. V to vključujemo skrbi, zamere in negativna čustva. Z zaupanjem v univerzalno ljubezen, ki je življenje ustvarila, ga vodi in se bo steklo nazaj vanjo, se to popolnoma spremeni. Duša je spet lahka, ker je izročila skrbi in strahove, svojo voljo, telo in samo sebe.

Seveda to ne gre čez noč, tega se moramo učiti. Gram prakse je več kot tona teorije. Z zakrčenostjo ničesar ne pridobimo, ker nas vsako napenjanje lahko udari nazaj. Naše telo je čudovit stroj in

pustiti mu moramo, da teče. Vozli, ki jih v njem delamo s svojo voljo, negativnimi čustvi in prisiljevanji, so lahko pot v bolezen. Izročenost pa prinese veselje, ki je najboljša garancija za zdravje. Najprej se lahko učimo izročitve z izročenostjo telesa, nato še duše. Hitro bomo opazili, da napredujemo v izročenosti, miru in veselju.

Pesnik Tone Pavček je pred smrtjo izjavil: "Celo življenje sem mislil, da se učim živeti, zdaj pa vem, da sem se učil umreti." Kaj ni najlepše umreti izročen, z zahvalo in tiho priprošnjo na ustih?

ZAUPATI

Strah ima velike oči. Premaga pa ga lahko samo ljubezen. In ta pomeni za dušo pogum, ki premaga hromenje. Tveganje je pač stalnica v našem življenju, prav nič ni tako stalno, da bi lahko ohranili staro stanje, pa če si tega še tako želimo. Svoboda od samega sebe pomeni prepustiti veliki vesoljni volji, da upravlja z nami. Ničesar ne moremo zadržati zase, še sebe ne.

Če pridemo v preizkušnjo, ta rodi potrpežljivost, preizkušnost pa upanje. To pa ne osramoti, ker je ljubezen izlita v naša srca. Tako piše v Svetem pismu. Bolje je živeti v zaupanju v večno vesoljno ljubezen kot v strahu. Tudi če bi se vse porušilo, bi ostalo naše človeško bistvo, ki je toliko večje in zanesljivejše, kolikor večja je naša ljubezen.

Res je, da je strah najboljši varuh naših življenj. A če bi nas hromil, vemo, da obstaja nekaj, kar gre preko sveta, narave in naših življenj. Če bi zaupali v minljivo, bi bili prej ali slej razočarani. Če pa zaupamo v neminljivo, bo naše srce tam, kjer je naš zaklad. Kaj nam more storiti minljivi svet, če zaupamo v bistvo, ki je neminljivo?

BISTVO

Tuzemske stvari so resnično manj pomembne od večnih, a prav tukaj nam je dana pot in bistva se moramo šele učiti. Čeprav je položeno v nas že z rojstvom, ga pozabimo v prezaposlenosti s tem svetom. In naše poslanstvo je rezultat načrta, ki je v nas. Mnogokrat se lahko zmotimo. Vsako življenje je le ena od variant optimalnega življenja. Če pa pošteno iščemo, se nas dotika vedno več resnice in ta nas počasi osvobaja.

Vedno bolj se znamo prepustiti, zapuščati sebe in svojo voljo terv zmotah in trpljenju odmirati. Kolikor bolj zorimo, tem manjši postajamo. Nastane to, kar je napisal nobelovec Tagore: Naj me ostane le še toliko, da te bom ljubil.

Mnogokrat se vprašamo, kaj je v življenju sploh pomembno. In ko tako iščemo in se učimo bistva – ljubezni v najširšem pomenu besede, se vračamo k sebi, saj je človeško bistvo prav tako ljubezen. Tako je tudi njegovo poslanstvo na Zemlji uresničevanje več oblik ljubezni, ki se bodo nazadnje vse pretočile v tisto izvirno, prvo.

Tako postane ljubezen sidro duše, njen cilj in izpolnitev. Jezus, človek čiste in pristne ljubezni, nam je pokazal boljšo pot: pot ljubezni, ki je blizu človeški naravi in dosega bistvo prej ali slej.

POTRPEŽLJIVOST

Trpljenje je del našega življenja. *Sprejeti ga* je najboljši odgovor na izziv, ki nam ga prinaša. Vedno vsaj malo trpimo. In zato se moramo zahvaliti, saj trpljenje prinaša veliko dobrega. Dobro je tiho čakati pomoči Gospodove. Tako pravi desetisočletna modrost v Svetem pismu. Trpljenje bi lahko obrnili v maščevanje, a Jezus nam je s svojim zgledom pokazal, kako naj trpimo: obrniti ga moramo v ljubezen. Izročiti ga v dober namen in tako močno, kot je trpljenje, bo tudi naša molitev za dobro.

Če se borimo, poznamo sovražnika, če pa trpimo in ne vemo, od kod to prihaja, je naše vdano prenašanje še več vredno. Sicer pa je vse od Boga in zanj. Vse nam je dala milostna ljubezen in vse se vrača nazaj k njej.

Ko človek pride v stanje, ko ničesar več ne razume, naj se ozre na razpelo. Trpljenje nas ne bo več vznemirjalo, ker bomo videli, kako globoko je osmišljena vsaka trščica križa. Navsezadnje je bolečina vse, kar doživljamo. Svetloba, zvok, tip, vse je neke vrste bolečina. Ko krotko, ponižno in vdano prenašamo svojo težo, se ta spremeni v veselje in olajšanje. V potrpežljivosti časdela za nas. Vsako trpljenje mine, tudi Kalvarija ni trajala v nedogled. Srce se napolni z mirom, trpljenje postane v dnu sladko, osmišljeno je za dober namen, čisti nas in učlovečuje.

POŠTENJE

Zaradi nepoštenja imeti koristi? Kakšne koristi? Gotovo se nam bodo obrnile v slabo. In še celo bati se noč in dan, da nas bodo odkrili? Kdor išče svoje življenje, ga bo izgubil, kdor ga izgubi zaradi ljubezni in modrosti, ga bo našel. Svet ponuja toliko skušnjav! Pohlep človeka je nenasiten. Zato lahko samo prisotnost duhovnega življenja kroti naše iztegnjene lovke. Vdajamo se napuhu, pohlepu, nečistosti, nevoščljivosti, požrešnosti, jezi, lenobi in še marsičemu, pa nam vse to ne prinese

nič dobrega. Vračanje k sebi je najboljši odgovor na to, ali smo poštene ali ne. Naše slabosti se morajo izničevati v odpuščanju in spreobračanju.

V poštenost nas vedno usmerja vest, za katero pravimo, da je Božji glas. Velika dogajanja v naših večplastnih dušah je ne morejo preglasiti, vedno nas vsaj malo žgečka in ko ji prisluhne-mo in naredimo tako, kot hoče, nas notranje pomiri. Nek svetnik je zapisal: Ni večje sreče kot občutek očiščene vesti.

ZAHVALJEVANJE

Zahvala je čudovita terapija za dušo. Če upoštevamo, koliko želja se pretoči skozi naše možgane čez dan, in to, da jim včasih ni konca, zahvala pomirja, širi srce v dobro in nas dela zadovoljne z malim. Zahvaliti se spodobi in pravično je. Življenja si nismo dali sami. Pripada Stvarniku, ki nam povrh daje vse in nas vodi.

Hvala lahko rečemo Jezusu, ki nas je odrešil in nam razodel pravo pot, najboljšo pot ljubezni, ki je prijetna in se človeku prilega. Stvarniku se lahko zahvalimo, da sploh živimo, za vsak nov dan, za smrt in za posmrtno življenje naše večne duše.

Zahvala ukinja naše velike zmote o življenju in večnosti, naša slaba nagnjenja in zmedo v glavi. Zahvala je na ravni molitve. Ta ima tri glavne razsežnosti: izročitev, zahvalo in šele potem prošnje. Sploh pa je molitev pogovor in v njej najdemo najpomembnejše odgovore za svoje življenje in življenje duše. Tako je zahvala tudi priporočilo za naprej.

SPREOBRAČANJE

Beseda spreobrnjenec ne pomeni, da se je nekdo vrnil k Bogu enkrat za vselej. Spreobračamo se vse življenje, enkrat hitreje, drugič bolj počasi. Kdor ljubi Boga, mu vse pripomore k dobremu. Tako piše v Svetem pismu. Dogodki, knjige, osebno trpljenje, odnosi, spoznanja – vse to so poti k poboljšanju.

V nebesih so bolj veseli enega spreobrnjenca kot sto pravičnih. Čudovit pripomoček je zakrament sprave, saj ta deluje tudi na naše nezavedno in ima transcendentne učinke. Če trpimo, se moramo vprašati, kaj smo storili proti desetim zapovedim. Z odpuščanjem se umirimo in notranja napetost izgine. Indijski pregovor pravi, da trpljenje sledi grehu, tako kakor voz sledi konjski vpregi. Doktor Anton Trstenjak je zapisal: Včeraj narobe, danes pravilno.

V Svetem pismu piše: Zdaj je čas rešitve! Velika sreča nas prevzame, ko odložimo krivdo, pa tudi napor odločitve, da bomo živeli bolj prav, boljpo zapovedih, ki nam jih daje univerzalna ljubezen sama. Priznati moramo, da je ta ljubezen, Bog, gospodar našega življenja, ne pa naš egoizem.

Človek je religiozno bitje. To dokazujejo religije, ki so se oblikovale po vsem svetu, v vsaki družbi. Beseda religija je sestavljena iz besed *re*, ki pomeni ponovno in *ligare*, ki pomeni povezati. Religija pomeni ponovno povezavo z Absolutom, ki ga večina ljudi v svojem življenju začasno izgubi.

ODPUŠČANJE

Če bi se maščevali za vsak pogrešek, ki ga ljudje storijo proti nam, bi se zlo strašansko množilo. Če pa odpuščamo, dajemo prostor dobremu, da se uresničuje in razvija. Bog sovraži greh, ne pa grešnika. In ne misli izkoreniniti vsega zla, da ne bi z njim izkoreninil še dobrega. Odpuščanje je najboljše maščevanje. In tudi prinese največ dobrega. Dokler človeku ne odpustimo pogreška, ki ga je storil proti nam, ima ta oblast nad nami. Ko pa odpustimo, se osvobodimo.

Najboljše je odpuščanje takrat, ko spoznamo, da nimamo kaj odpustiti, tako spoznanje nam prineseta razmišljanje in molitev. Navsezadnje je vsak greh, ki je storjen proti nam, lahko povzročen tudi z naše strani, predvsem s strani naše slabotne človeške narave.

Če je Bog odpustil naše velike grehe, lahko tudi mi svojim bližnjim odpustimo njihove male. In ko zvečer odpuščamo vsem, ki so nas prizadeli, se v nas naseli mir in spet imamo lahko radi vse ljudi, navsezadnje tudi sebe. Tudi sebi moramo znati odpustiti. Velik napuh bi bil, če bi mislili, da smo brezgrešni in da si nimamo česa odpustiti. Tako pa se umirimo v sveti zavesti, da smo sicer grešniki, vendar gremo v smer dobrega, ki mu zaupamo, da bo zmagalo in preželo vse pore našega bistva.

VRAČANJE K BOGU

Terezija Avilska je zapisala: Bog zadostuje. Svet zapeljuje naše duše v nemir in v neravnotežje. Sami pa lahko poskrbimo za to, da se vedno vračamo k sebi in tako ohranjamo svoj notranji mir. Ko se vrnemo k sebi, spoznamo, v čem smo se Bogu upirali in si s tem prizadevali bolečine. Ko pa smo z njim, se telo sprosti, duša umiri in takrat je sposobna razlikovati dobre in slabe duhove, ki

so se jodotaknili, misli so jasne in čiste in takrat lahko izročimo najbolj zapletena vprašanja našega duha.

Zelo pomembno je vprašati. Odgovori so največkrat zelo nepričakovani, v zavesti pa naredijo spremembo, o kateri je vredno razmišljati. Ustna molitev je dobra. Še boljša je meditacija, ko tiho razmišljamo kake besede iz Svetega pisma ali kako modrost. Najboljša pa je kontemplacija, ko se sončimo v Božji ljubezni, brez posebnih misli, načrtov in skrbi. Le prepustimo se in se povezujemo z neskončno ljubeznijo, ki je vse ustvarila, ki vse je in h kateri gremo.

Vedno se lahko vrnemo k Bogu, saj je vedno in povsod. Ritem vsakdanjika nam to najbolj narekuje zvečer, ko smo sami. Dobro je delati, bolje je moliti, najbolje je trpeti. To so besede svetnika, ki ilustrirajo vračanje k Bogu tudi v trpljenju. Takrat je to vračanje še intenzivnejše, saj nas Bog nikoli ne zapusti, tudi če nas občutki o tem varajo.

SLEDITI UČITELJU

Za učenca je dovolj, da postane takšen kot njegov učitelj. Jezus je v svojem vsakdanjiku predvsem molil, učil in ozdravljaj. A imel je še večje poslanstvo. Odrešil je svet in razodel Boga kot Očeta, za nas je postal pot, resnica in življenje. S svojim življenjem soodrešujemo svet. Našetrpljenje lahko darujemo za pokoro in za odrešenje duš. In svoje delovanje lahko vedno priličimo Jezusovemu.

Življenje je proces, v katerem vedno bolj postajamo podobni Jezusu in vedno bolj smo sveti. Slednje je cilj našega življenja. Nič nas ne more ločiti od Jezusove ljubezni. V mladosti imamo veliko želja o tem, kakšni bi radi postali. A dovolj je, da se počasi oblikujemo po Jezusovem vzoru. Po vsakem zakramentu postajamo bolj podobni Jezusu. On je človek ljubezni in ko mu sledimo, postajamo vedno bližje svojemu bistvu, ki je prav tako ljubezen.

UBOŠTVO V DUHU

Nekateri ljudje pravijo: Vse je v glavi. Toda ni. V Svetem pismu lepo piše: Ne zanašaj se na svojo modrost. Morda bi še lahko rekli, da nam razum omogoča življenje. Spet ni dovolj. Blagri govorijo o tem, da moramo biti ponižni, kar se tiče naše inteligence, s to ne moremo v življenju storiti vsega. Morda bi še kaj pridobili, a Božje kraljestvo je več in naša preračunljivost nam ne more zagotoviti sreče. V iskanju Božjega kraljestva moramo uresničiti naše bogastvo duha, ki smo si ga nabrali z leti in

rezultati se pokažejo tam, kjer najmanj pričakujemo. Pregovor pravi, da ima neumen kmet najdebelejši krompir. Zaupanje v Boga je veliko več kot zaupanje v našo napihnjeno pamet.

Človek je večplastno bitje. Samo razum ne pripomorek sreči. Zato je iracionalnost v nas, ko se razcveti, tako žlahtna kot umetnost. Tako začnemo sodelovati z Božjim kraljestvom, ki je že med nami v vseh svojih razsežnostih.

LJUBEZEN

Ljubezen vedno deluje v nas, ker je izraz našega bistva. Podira ovire, ne ozira se na strahove, ustvarja novo življenje. Pod nebom ni večje moči, večje sile. Dolgo traja, da se ji predamo in priznamo, da je večja od nas.

Vsakdanjik zahteva od nas veliko, ljubezen pa je bistvena. Šele ko priznamo njeno premoč, smo pomirjeni. Veliko trpimo zaradi nje, a šele ljubezen nam pokaže, kako naj živimo. Naše prepustitve, razmišljanja in izročitve niso nič vredne, dokler ne spoznamo, da se pravzaprav prepuščamo in izročamo ljubezni. Potem nas nagradi z lepoto in resnico. Od nje prihajajoča spoznanja se iztekajo v večno, v nebo, visoko nad ta svet. Ker z njo uresničimo svoje bistvo in to je za nas dovolj. Vsa naša preračunljivost odpade, sklonimo glavo pred njo in postanemo to, kar smo.

Tudi Jezus je trpel zaradi ljubezni. V svoji ponižnosti pred njo je šel do konca. In zdaj je nagrajen z največjo blaženostjo, ki je ta svet ne pozna. Ljubezen pušča stvari odprte. Ne vemo, kako se bo oblikovalo naše življenje po njej. Boga, ki je najvišji med mnogimi oblikami ljubezni, lahko vprašamo, kaj pričakuje od nas. Tako se bo uresničeval načrt, ki ga ima z nami, ne glede na to, v kakšna trpljenja nas bo to pripeljalo. Sadovi pa bodo večni.

STARANJE

Starost ne pride sama, pravi rek. Pojavijo se vse vrste težav. Pravijo tudi: Starost je žalost. A vsako obdobje ima svoj čar. Sreča prihodnosti je v tem, da smo vedno bližje odrešenju in ponovnemu prihodu našega Odrešenika. Večino ljudi svet razočara, iluzije se izgubijo, če bi videli le do groba, bi v tem času imelo življenje le malo smisla.

Kar storimo najmanjšemu izmed nas, storimo Jezusu. Tudi po tem nas bo sodil. A najmanjši od vseh smo mi sami. Ob tem spoznanju se naučimo sprejemati takšne, kot smo in se imeti radi.

Radi imamo svoj mir in urejene misli, cenimo se zaradi izkušenj in modrosti. Brez slabe vesti odgovarjamo na Jezusovo vprašanje: Ali me ljubiš? Znamo ga vprašati za nasvet in ponižno sklonimo glavo pod trpljenjem in ljubeznijo. Oblike našega zemeljskega življenja niso tako pomembne. Bog nam bo dal vse, kar potrebujemo, če pa ne, nas bo vzel k sebi. In tam je nov začetek.

VPRAŠATI

Tako kot nam naš ponos včasih preprečuje, da bi kaj vprašali bližnjega, tako nam naše vedenje preprečuje, da bi za nasvet vprašali Boga. Višji svet ni zaporedni svet, je vzporedni. Že zdaj Nebeščani živijo z nami, prav tako naši umrli bližnji. Njihove duše so večne, tako kot naše. A tisti, ki smo še na Zemlji, smo zaslepljeni s svetom in preživetjem v njem. Nebeščani nam na naša iskrena vprašanja odgovorijo z najbolj nepričakovanimi odgovori, ki jih naš razum ne bi mogel ustvariti. Če pa se ravnamo po njihovih odgovorih, nam to prinese veliko srečo.

Največja sreča je v uresničevanju našega poslanstva, saj nas pripelje k sebi, k ljudem in k Bogu. Za pravo smer pa moramo vprašati svojo vest, razodetje in naše pomočnike v nebesih. Molitev ni le govorjenje, je tudi poslušanje. Tako lahko rečemo, da je pogovor z Bogom.

RAVNOTEŽJE

Pripomoček za doseg notranjega ravnotežja je koordinatni sistem ravnotežja, ki ga je zapisal nek za sistematiko navdušen duhovnik. V prvem kvadrantu so duhovnost, filozofija in molitev, v drugem stiki, v tretjem delo in v četrtem počitek, razvedrilo in rekreacija. Vsaka vsebina naj bi bila enakomerno razporejena čez dan. Ravnotežje najdemo, če ne pretiravamo z nobeno od teh ali jih opuščamo.

Vse vsebine kvadrantov se dvigajo v nebo in tja jih lahko darujemo, tako da svoje življenje delimo z Bogom. Že star pregovor: Začni z Bogom vsako delo, da bo dober tek imelo, nam daje misliti, da smo z Bogom lahko tudi pri počitku, razvedrilu, rekreaciji, pri stikih z drugimi in seveda s seboj, ko smo sami.

K ravnotežju močno pomaga, če izročimo Bogu negativne vsebine, kot so slaba vest, negativna čustva in misli. Vse to se utaplja v velikem oceanu neskončne Božje ljubezni.

Nek duhovnik je izjavil: Če sem bil prevaran, sem bil dobro prevaran, toda nikoli mi ne bo žal, da sem vse življenje živel v objemu velike Božje ljubezni.

BITI V OBJEMU BOŽJE LJUBEZNI IN MILOSTI

Ko se v oceanu Božje ljubezni utopijo naše temine, slaba vest in negativna čustva ter misli, nam ostane le še toplina Božjega objema, njegove prisotnosti in delovanja. Pregovor pravi: S komer se družiš, temu postajaš podoben. In če se bomo večkrat postavili v Božjo prisotnost, bo ta delovala na nas in na naše nezavedno.

Moteče dejavnike je najbolje odstraniti, posebno misli in domišljijo. Ko smo z Bogom, smo z njim, in nobena človeška slabost takrat ni dobrodošla. Z njim lahko urejamo najbolj zapletene misli in čustva, ki nas prizadevajo. Nazadnje pa ugotovimo, da je biti z Bogom največ, kar lahko v tem življenju dosežemo.

Prav z ničle je treba začeti. Že to, da smo, da smo pri življenju, da imamo veliko večino potrebnega, da smo odrešeni, da imamo prijetne večere in drug drugega. Kako majhna verjetnost je, da bi se rodili prav mi. Pa smo se. Bog skrbi za nas in nam daje, kar je potrebno in kar ga prosimo.

Za trpljenje na svetu je kriv greh. Beseda greh izhaja iz besede zgrešiti, kakor puščica zgreši cilj. Izneverimo se Bogu, ki nam pripravlja največjo srečo in nas k njej vodi. Puščavnika je nekdo vprašal: "Kaj sploh ti delaš?" Ta je odgovoril: "Sem krotilec živali." "Tu ne vidim nobenih živali." "Seveda, krotim napuh, pohlep, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jezo, lenobo."

Bogu moramo zaupati, če je z nami, nam bo tudi pomagal, saj je on Gospodar vsega. Naše zaupanje nagradi, ker ljubi našo vero in prizadevanje. Milost pa ne pomeni samo lepih trenutkov. Velike milosti nam Bog daje tudi skozi naše trpljenje. Takrat nas vzgaja in uči in takrat velja, da se moramo za trpljenje zahvaliti, saj nam bo prineslo veliko dobrega.

<i>S teboj sem.</i>	<i>prenehal objemati.</i>
<i>In ti si z menoj.</i>	<i>Rekel si mi:</i>
<i>Ko sem čutil</i>	<i>Glej, velik sem kot ocean,</i>
<i>mrzloto veselja,</i>	<i>kot veselje,</i>
<i>tvoja toplina</i>	<i>tja sem odvrigel</i>
<i>še ni prebivala v meni.</i>	<i>svoja temna prepričanja</i>
<i>Ko pa sem nagnil</i>	<i>in se te ves oklenil,</i>
<i>glavo v spoznanje, si me objel</i>	<i>tvoje topline in tvoje dobrote.</i>
<i>in me nikoli ne boš</i>	